

תמיה מדוע לא מחברים בחוץ לארץ פרשת אחרי וקדושים: בשנה זאת (ה', תשפב), יום טוב שני של שביעי של פסח בחוץ לארץ חל בשבת, ולא קראו פרשת השבוע, אבל בארץ ישראל קראו פרשת אחרי מות, ובשבת זו יקראו בחוץ לארץ פרשת אחרי, ובארץ ישראל קדושים, וכך ההבדל בין ארץ ישראל לחוץ לארץ יהיה שבתות רבות עד פרשת מטות מסעי, שבארץ ישראל יקראו פרשת מסעי ובחוץ לארץ מטות מסעי, והנה בשנה פשוטה פרשיות אחרי וקדושים מחוברות, ויש לפי זה לתמוה, מדוע לא חיברו יחד פרשת אחרי וקדושים בחוץ לארץ, כדי שלא יהיו חילוקי מנהגים בין ארץ ישראל לחוץ לארץ עד פרשת מטות מסעי, שזה גורם הרבה בעיות הלכתיות בין אנשי ארץ ישראל לאנשי חוץ לארץ.

הטעם שפרשת במדבר לפי שבועות: אמרו חז"ל עזרא תיקן להם לישראל שיהיו קורים קללות שבתורת כהנים בעצרת, וקללות שבמשנה תורה קודם לראש השנה, כדי תשכלה שנה וקללותיה. כלומר עזרא תיקן שיקראו פרשה אחת לאחר קללות של פרשת בחוקותי לפני חג השבועות, ופרשת אחת לאחר קללות של פרשת בחוקותי, דהינו נצבים, לפני ראש השנה, לסימן שהשנה נגמרה בברכה, שהרי קראו פרשת אחת לאחר הקללות לפני עצרת, והטעם שעצרת נקראת שנה חדשה, כי דנין בהם על האילנות, ואף על פי שבפסח דנין על התבואה, מכל מקום הפירות הם עיקר חיות האדם מהם, לכן עצרת הוא כמו ראש השנה לשנה חדשה, וראוי לעשות סימן שנגמרו הקללות, וקראו פרשת חדשה עוד לפני שבועות.

הטעם שלא מחברים בחוץ לארץ פרשת אחרי-קדושים: ולפעמים אף פרשת נשא קודם עצרת, כגון שאותה השנה היתה מעוברת, וחל ר"ה ביום ה' שקורין פרשת אחרי מות קודם חג הפסח [ובין שהשנה ההיא היו חשוון וכסלו מלאים או חסרים], ואז קורין פרשת נשא קודם עצרת. והנה אף על פי שלפעמים קוראים שני פרשיות לפני עצרת, במדבר ונשא, מכל מקום, היותר מובחר הוא לקרוא רק פרשה אחת, כדי להראות שכלתה שנה בקלקלותיה, ואם יקראו שני פרשיות כבר הרבה לפני השנה החדשה סיימו את הקללות, ומטעם זה מובן מדוע בשנה זו הניחו לחוץ לארץ לקרוא פרשת אחרי לבד, כדי שלפני עצרת יקראו פרשת אחת בלבד, והיא פרשת במדבר, ורק בשעת הדחק קוראים שתי פרשיות. ויש להוסיף עוד טעם לזה, דהנה בשנים קדמוניות עיקר ישוב היהודים היה בחוץ לארץ, כמו כן הקשר בין ארץ ישראל לחוץ לארץ היה מועט מאוד, והיה מאוד קשה לנסוע לארץ ישראל וכן להפך, לכן לא היה צורך כל כך לדחוק לקרוא נשא לפני עצרת, ולכן בעבר זה לא גרם כל כך הרבה בעיות, ואין בידנו כח לשנות ממה שנהגו גדולי ישראל בעבר, בפרט שיש ענין גדול לקרוא במדבר לפני עצרת, לכן נשאר ענין זה. וצריך לדעת מה ההלכות של בן ארץ ישראל שנוסע לחוץ לארץ ולהפך.

קריאת התורה באמצע השבוע: כיון שיש הרבה חילוקי הלכות כאשר בן ארץ ישראל נוסע לחוץ לארץ ולהפך יש לתת כללים בזה. קריאת התורה שבאמצע השבוע, היא כדי שלא יעבור ג' ימים בלא קריאת התורה, ובה אין נפקא מינא מה קוראים, וכל אחד חייב לשמוע קריאת התורה במקום שנמצא לפי הסדר שלהם.

קריאת שתיים מקרא ואחד תרגום: קריאת שתיים מקרא ואחד תרגום יש לה שני דינים, א. לסיים במשך השנה את כל התורה, ב. חיוב חז"ל שיקרא כל פרשה עם הציבור שתיים מקרא ואחד תרגום. לפי זה, בן ארץ ישראל שנסע לחוץ לארץ, אינו צריך לקרוא כאשר מגיע, שתיים מקרא ואחד תרגום של הפרשה שכבר קרא, כיון שכבר קרא בארץ ישראל שבוע שעבר, ולאחר מכן יקרא עם הציבור בכל שבוע שתיים מקרא ואחד תרגום שלהם, וכשיחזור לארץ ישראל יקרא שתי פרשיות, הפרשה של חוץ לארץ ושל ארץ ישראל. ובן חוץ לארץ שבא לארץ ישראל לכמה שבועות, יקרא שתי פרשיות, האחת של חוץ לארץ והאחת של ארץ ישראל, וכשיחזור לחוץ לארץ לא יקרא שבוע אחד. וכל זה כשאין לו מנין של חוץ לארץ, אבל אם יש לו מנין לקריאת התורה של חוץ לארץ, אינו צריך לקרוא שתיים מקרא ואחד תרגום רק בחוץ לארץ.

קריאת התורה בשבת: בקריאת התורה שבשבת יש שני דינים: א. לקרוא כל התורה בשנה. ב. לקרוא בשבת שבעה קראים, לכן לעולם יכול בן ארץ ישראל לעלות לתורה בחוץ לארץ, כי הוא גם בחובת קריאה, אבל כדי להשלים מה שחסר לו, שצריך לקרוא כל התורה, לכתחלה ישתדל, אם יש מנין של חוץ לארץ או ארץ ישראל, לשמוע כפי מנהגו, אבל אם אין לו, יש לסמוך על זה, שדין זה לקרוא כל התורה בשנה, הוא בעיקר דין על הציבור, אבל על היחיד הוא קריאת שתיים מקרא ואחד תרגום.